

19. — De Waaghals.

Willem was een waaghals, een onbezonnen jongen, die nooit gevaar zag.

Eens wandelde hij met zijn broerke Martijn in den buiten. Ze kwamen aan eenen vijver, waarin een schuitje lag, dat met eenen ketting aan eenen paal vastgebonden was.

— « We gaan varen ! » riep Willem.

— « Ik durf niet ! » zei Martijn, een benauwd gezicht trekkende. « Als we eens in 't water vallen ! »

— « In 't water vallen ! » herhaalde de ander, terwijl hij eene hooge borst zette; « ik val niet in 't water. Ik kan varen. Vooruit, stap in ! »

De keine durfde niet tegenstribbelen en met een kloppend hartje, kroop hij in de boot.

De eigenaar der schuit had de roerriemen mee naar huis genomen. Maar onze held wist er wel raad op. Van eenen struik sneed hij eenen dikken tak en daarmee zou hij het vaartuig voortduwen. Met eenige

moeite maakte hij den ketting los en stapte dan ook in.

— « Zie zoo, Martijn, nu gaan we naar Amerika, » sprak hij lachend. « Ik zal de boot van kant steken. »

Hij stootte met den tak in den grond en de schuit schoof rap vooruit. Maar in 't midden kon onze



schipper geen grond vinden en dus zijnen zonderlingen riem niet gebruiken. Wat nu te doen? Willem dacht een oogenblik na.

— « Gevonden ! » zei hij zegevierend. « Ja, er steekt een goede zeeman in mij. Ik ga 't bootje wiegelen, dan drijft het van zelf naar den kant. »

— « Neen, neen, » riep Martijn angstig, « niet

schommelen ! De schuit zal omslaan en dan vallen wij in 't water. »

— « Wilt ge dan hier in 't midden blijven, bange jongen? O, schommelen is zoo plezierig ! »

De roekelooze knaap ging recht staan. Hij zette de handen in de heupen en begon zijwaarts te buigen, eerst links en dan rechts. De voeten hield hij wijd van elkander. 't Bootje wiegelde. Martijn schreeuwde van angst. Maar de broeder lachte hem uit. Om den kleine te plagen, schommelde hij nog harder.

Maar, o wee ! de waaghals verloor het evenwicht en stortte hals over kop in den vijver.

Martijn zette eene keel op van belang en tierde zoo luid hij kon : « Help, help ! »

Gelukkig was er niet ver van daar een man aan 't werk op den akker. Hij kwam haastig toegesneld op het hulpgeroep. Rap wierp hij zijn vest af en sprong in 't water. 't Gelukte hem, al zwemmende, den drenkeling te bereiken. Hij bracht hem naar den oever.

Martijn wierp hem daarna den ketting toe. De werkmán trok de boot aan kant.

Beschaamd, trok Willem met zijn nat pak huiswaarts. Ge kunt denken hoe vreeselijk zijne ouders schrokken, toen ze 't gebeurde vernamen !

Vader berispte streng den deugniet. En moeder zei weenend : « Ach, zoo men u eens dood naar huis gebracht had ! Zoo ge eens verdronken waart !

Willem, ge doet me veel verdriet aan ! »

Deze woorden maakten eenen diepen indruk op 't gemoed van den jongen. Wanneer de lust hem bekwam, weer een waagstuk uit te halen, herinnerde hij zich moeders droefheid. Dat was voldoende, om hem tot andere gedachten te brengen.



INHOUDSTAFEL

	BLADZ
1. De Appeldief	1
2. De oude Mic	6
3. Van Pieter, die rooken wilde	9
4. Vertelling van een nickelstukje	12
5. De trouwe Kardoos	17
6. De Durfal	22
7. De kleine Moeder	26
8. De Speldenzoeker	29
9. De Belletrekker	32
10. Hoe Anna leerde breien	36
11. De Koudkleum	39
12. Klaas-ik zal	43
13. Grootvader	46
14. Vos	50
15. Blinde Koben	54
16. Alle begin is moeilijk	59
17. Arme Piet	63
18. Brand	67
19. De Waaghals	70
20. Een vlijtige Jongen	74

